

ARA DIUMIENGE

On era Fassbender?

L'estrella de
Hollywood torna
a la gran pantalla
després de sis anys
lluny dels focus

El retorn de Michael Fassbender

L'actor acaba d'estrenar dos films després de sis anys de retir voluntari del cinema

TEXT TONI VALL

GETTY

FOTOS: NETFLIX

GETTY

RETORN A LA GRAN PANTALLA

El retorn de Fassbender es concreta amb la pel·lícula *L'assassí* i *El pitjor equip del món*, a les imatges. A sobre, l'interpret i la seva parella Alicia Vikander.

Hi ha hagut algun penis més famós en la història del cinema que el de Michael Fassbender? Ja em perdonareu que comenci l'article d'aquesta manera tan frívola, potser tan inconvenient, sens dubte tan poca-solta. Però té el seu sentit, ja ho veureu. Si fins i tot George Clooney va expressar el seu malestar: "M'estranya que el penis d'en Michael no hagi estat nominat a l'Oscar al millor actor de repartiment". Tota la platea dels Globus d'Or -Fassbender inclòs- va esclatar a riure. Era l'any de *Shame* (2011), la revelació internacional definitiva de l'actor irlandès. I sí, en aquell film, radiografia fonda i desassossegant d'un addicte al sexe, hi ha una escena que ha passat a la història: el protagonista surt del lavabo i passeja el membre per davant la càmera. El rebombori va ser colossal. La web Indiewire va arribar a publicar una entrevista fictícia amb la cigala de l'actor. L'opinió pública més capbussada en la víscera i l'entrecreix el caracteritzava pràcticament com una màquina sexual, un compulsiu devorador d'amants. Ell, expliquen els que el coneixen bé, s'ho va agafar amb humor, segurament perquè no va tenir gaire temps per capficar-s'hi, la seva carrera havia agafat una embranzida fulgurant.

Entre 2011 i 2017 va rodar l'al·lucinant xifra de vint pel·lícules, algunes de tan destacades com *Un mètode perillós*, de David Cronenberg; *Cent anys d'esclavitud*, triomfadora als Oscars, i la molt decebedora *Steve Jobs*, que malgrat tot li va proporcionar la que fins avui és la seva única nominació a l'Oscar. Ah! I també va tenir temps per reincidir en el seu Magneto de la saga X-Men, paper que junt amb els

Maleïts malparits, de Tarantino, va suposar el seu llançament com a rostre i presència imprescindibles. Amb aquesta ultraactivitat, que li ha passat factura, alguns crítics han detectat una certa banalització de la seva figura i ell ha donat mostres notòries d'esgotament. Tot plegat l'ha conduït a un parèntesi, sis anys sabàtics en què ha desaparegut del mapa i que li han permès, entre altres coses, dedicar-se a fons a la seva família recentment estrenada: el 2021 ell i la seva esposa, l'actriu Alicia Vikander, van ser pares. I fa poques setmanes han fet públic que esperen el segon fill.

MÉS ENLLÀ DE LA INTERPRETACIÓ

El parèntesi, ell mateix ho ha explicat, li ha servit també per poder dedicar-se a una de les seves passions paral·leles: el motor. Aquells que vam estar a l'edició del 2011 del festival de cinema de Sant Sebastià -on l'actor va presentar *Shame*- vam saber de seguida que Fassbender havia arribat a la ciutat després de conduir durant llargues hores la seva motocicleta des de Berlín. Doncs bé, l'any passat Fassbender va assolir un dels seus somnis, competir a les mítiques 24 hores de Le Mans. N'ha quedat un resultat artístic, el documental *Road to Le Mans*, que retrata la preparació, dedicació i sacrifici que l'actor ha dedicat a aquesta proesa tan anhelada per ell, qui sap si fins i tot a tall de bàlsam reparador. Resulta curiós que aquesta fal·lera per la velocitat sigui un vincle tan obvi i tan celebrat amb dos dels actors mítics de la història del cinema amb qui tan repetidament se l'ha comparat. Doncs sí, Paul Newman i Steve McQueen eren també uns bojos dels cotxes. Newman va forjar una prou interessant i competitiva

carrera paral·lela de pilot de curses automobilístiques que va tenir el seu zenit l'any 1979 amb la participació a Le Mans, on va quedar segon. També McQueen va sentir la fonda fiblada del motor i l'any 1971 va embarcar-se en l'obsessiu projecte personal de rodar aquesta passió. El resultat va ser el film *Les 24 hores de Le Mans*, inacabat, caòtic i una mica neuròtic. El documental *The man and Le Mans* (2015) explica aquella experiència. No és fútil l'emmirallament de Fassbender amb Newman i McQueen, dos actors, dues estrelles del Hollywood pretèrit que han esdevingut també icones mundials no tan sols filmiques sinó també culturals i estètiques. Què són sinó, els cartells de "*Reading is sexy*" penjats a les parets de milions d'habitacions i sales d'estar del món, amb Newman i McQueen llegint? *Sex symbols*, sí, encara que el concepte estigui en qüestió en els nous temps subvertidors de tòpics, clixés i rols de gènere que conviuen, però, amb el poder sexualitzador de les xarxes socials. Fassbender posseeix una aura molt similar. Aura artificial, esclar, que li han penjat com una llufa i ja t'espavilaràs. No l'ha ajudat, ans al contrari, la polèmica amb una exparella seva, Sunawin Andrews, que el va acusar d'un parell d'episodis de maltractaments que la van portar a sol·licitar judicialment una ordre d'allunyament contra ell.

El retorn de Fassbender després de sis anys en blanc es concreta amb dos films. A *L'assassí*, de David Fincher, dona vida a un sicari a sou que explica a l'espectador a tall de monòleg en primera persona els secrets del seu ofici i com un accident imprevisit -fallar en una missió- pot fer anar en orris tota la seva vida. Després de passar pels cinemes, ara es pot veure a Netflix, que l'ha produïda. El segon film, que acaba d'arribar a la cartellera, és *El pitjor equip del món*, entreteniment sense gaire transcendència en què l'actor interpreta un entrenador de futbol que ha de convertir un mediocre equip de Samoa en un tot-terreny competitiu.

Queda ja lluny aquell interès malaltís pel penis de Fassbender, l'embolcall de frivolitat que allò va generar va contribuir a la fabricació accelerada d'una estrella, l'encimbellament desproporcionat, una fama mundial que el va portar a l'esgotament i a la necessitat de trepitjar el fre del bòlid en què anava. Un bòlid que l'ha portat fins i tot a l'Ítaca de Le Mans, a derrapar en uns quants revolts i potser a un empatx de descàrregues d'adrenalina. ●

El parèntesi li ha servit també per poder dedicar-se a una de les seves passions: el motor